

BRM 600

600 km két résztvevő nézőpontjából

Az Annyira Más Bringabolt köszöni a kapott BRM beszámolókat a szerzőknek, Tagai Csabának és Balázs Péternek!

Egyben gratulálunk minden résztvevőnek!

Tagai Csaba beszámolója:

Hatszáz kilométer. Érdeemes ízlelgetni, szép kerek szám. Péter barátommal arra vállalkoztunk, hogy a lehető legkevesebb megállással, minél rövidebb időn belül tegyük meg ezt a távot. A BRM-túrasorozat egyik állomásaként már némi előzménnyel vágtunk neki, hiszen idén már 200, 300 és 400 kilométer is a lábunkban volt. A fekvős különítményben Reku Papa, Attila, Péter és jómagam voltunk, a többiek sima bringával jöttek.

Indulás reggel hatkor Ajkarendekről, még hideg van, az utat szegélyező dombok között folyik be a köd. Elsuhanunk az első falvak között, megkapjuk az első dudálásokat is, már reggel fél hétkor – hiába, az önkéntes rendőrök földjén vagyunk. Meleg van már most is, 28 fok, rohamosan kúszik a hőmérő felfelé, rövidesen elérjük a 32 fokot is. Első megálló és pecsételés Nagyvázsonyban, a bringának szóló, szokásos ellopott álmélkodó tekintetek.

Megvan az első ütközés is, hirtelen fékező társát gázolja le az egyik bringás, szerencsére zöld-sárga csodaszalagom és kombinátfogóm csodát tesz. Mehetünk tovább. Az első 100 mindig hamar megvan, egykettőre elhagyjuk Keszthelyt, a második pecséthelyet is.

Gyönyörű időnk van, felhő egy szál se, viszont riasztóan melegszik a levegő, ez pedig baj. Sümegre érve egy cukrászdában pecsét, majd várjuk a többieket egy kicsit, hűsölünk a fák alatt. Itt még együtt a mezőny, a később indulók lassan utolérnek bennünket. Feltöltöm magam izotóniás cuccal, egy-két Túró Rudi, kattanás és már gurulunk is a makadámúton. A meleg egyre kínzóbb, Péter két kulacsa közül az egyik a hűtővizet, a másik az ivós. Én nem locsolom magam még, bírom a meleget elég jól szerencsére, meg aztán csak lemossa az ujjnyi vastagon felkent 50-es napkrémet, amit nem nagyon kéne. Zalaegerszeg előtt nem bírjuk tovább, egy út menti kútnál szabályosan lefürdünk, fejét, nyakat a vízszög alá téve.

Én vizesen veszem fel a pólóm, kábé 10 perc alatt úgymint megszárad.

Két horvát barátunk, Ivan és Ino párban mennek, egymás segítik, hiszen egy ilyen úton nagyon fontos egymás bátorítása és segítése. Sokat mentünk velük együtt.

Balázs Péter beszámolója:

Az indulás előtt örömmel köszöntöttük a sok ismerőst, megismerkedtünk A Szűcs-csel és Reku Papa-val. Aztán gyorsan útra keltünk, mert nagyon tartottunk a melegtől. Először együtt ment a 4 rekus (Attila, Reku Papa, Csaba, Péter) a két horvát bicajossal (Ino, Iván), de már Ajkán elvesztettük Attilát. A többiekkel nagyjából együtt haladtunk egészen Keszthelyig. Itt volt egy kis baleset: az éppen hátranéző Ino beleszaladt a váratlanul megálló Reku Papába. Személyi sérülés nem történt és szerencsére menetképesé tudtuk tenni Ino gépét. Ekkorra Attila is utolért és csatlakozott a csapathoz. Sümegen aránylag sokat időztünk, szinte a teljes mezőnyrel találkoztunk. A két magánzó rekus, Attila és Reku Papa nagyon igyekezett, úgyhogy sokkal előbb elindultak. Innentől kezdve a két horvát bicajossal alkottunk egy nagyjából együtt haladó csoportot. A horvátok néha előrementek, de az ellenőrző pontokon, vagy kocsmák előtt ismét találkoztunk velük. A forráság nehezen elviselhető volt, gyakran megálltunk hűtővizet vételezni. Egy közös fotózás erejéig beálltunk a jáki templom elé. Jákon próbáltam életet lehelni a telefonomba, sikertelenül. Azt írta: „A készülék túlmelegedett, vegye ki az akkumulátort és vigye hűvös helyre.” Hát hűvös hely nem volt a közelben.

A kapuvári ellenőrző pontra már sötétben érkeztünk. Itt megint összegyűlt majdnem a teljes társaság. Mivel sötét volt, nem akartunk gyorsan menni, a bicikliúton indultunk tovább. Talán egy km-t sem mentünk, amikor egy kb 15 cm mélyebben levő fedél foglalta el az út felét. Kikerültem, de a következő lehetőségénél már ki is mentem az útra. Visszanézve nem láttam a többieket. Kiderült, hogy szegény Iván belement a mélyedésbe és akkora ütést kapott, hogy letört a csomagtartója.

Engem 170 kilométer táján letaglózna, alig élek, álmoság kap el, énekelek. Nehogy már ekkora távon holtponthoz legyem...fél óra alatt elmúlik szerencsére. Eddig nagyobb emelkedők nem voltak, föl-le vonatozunk jellemzően, de ezzel persze alattomosan gyűlnek a méterek a lábainkban. Bringák jól bírják, ketyegnek szépen. Szombathelyen ízelítőt kapunk rendőrségünk munkamoráljáról, mivel nyilvánvalóan azért követnek bennünket a városban 1,5 km-en keresztül, hogy a körforgalom előtt 20 méterre, a fák mögött elhelyezett „Kerékpárral behajtani tilos” táblát benézzük-e. Szerencsére Péter résen van, lövök kifelé a megszokottan igénytelen, odahányt aszfaltcsíkra. Rendőrök el, mi tovább. Az ország útjai szarok, és a kerékpárutak hűen tükrözik ennek a közlekedési eszköznek a megtúrt voltát. Minél távolabb az autóktól, szeparáljuk el őket. Az se baj, ha 20 méterenként lassítaniuk kell, netán megállni, mert a kanyarodó autósok nem figyelnek, és nem akarok egy motorháztetőn landolni – volt már ilyen sajnos. Bezzeg rovasírásos tábla mindenhol van, de normális utak, vagy mondjuk útjelző táblák? Ugyan kérem, luxus. Ha nincs GPS-ed eltévedsz, kerengsz naphosszat. Jákon fényképezkedünk a templom előtt, majd indulunk tovább Bükre, ott lesz a vacsora, üres gyomorral nem indulunk neki az éjszakának. Az Őrség gyönyörű, szűk völgyek, kedves falvak, egyszóval szép vidék. Túrós csusza, saláta, lámpa és indulás. Elteszek egy bunkó beszélést, majd csatolok és indulunk. Már sötét van, épp lagzikat roznak, félmeztelen cigánygyerekek dorbézolnak a művházak előtt, utánunk kiabálás szokás szerint. Imbolygó fényt látunk meg, hopp, egy másik bringás. Magányosan teker, beérjük. Szegény lámpája gyenge, mint a Szputnyik dinamója volt régen, jön velünk egy darabon. Elmarad Pápa, 370 kilométer egy napra elég lesz. Az elalvás keskeny mezsgyéjén szólok, aludjunk már. Tarló letapos, holdfényben hamar megjön az álom, de legalább olyan hamar el is megy, 20 percnél többet nem alszunk. Cudar hideg lett, vacogva mennek az első kilométerek. Hamar felkelt a Nap, én meg embertelen álmos lettem. Reggel hétkor alig bírtam ébren maradni, telefonom maradék, addig kincsként tartalékkolt energiáját felhasználva Chicane zenéjére maradok ébren.

A következő ellenőrző pontig (Pápa) a kormányra akasztva vitte a csomagját. Pápán a társaság egy része szállást foglalt és aludt néhány órát.

Mi mentünk tovább egy darabig, de aztán úgy hajnali fél 3 körül mi is ledőltünk egy búzatábla szélébe. Kb 20 percet alhattunk, aztán már indultunk is tovább, leküzdvé az ilyenkor szokásos vacogást. Tata felé haladva sok kis dombot kellett megmászunk, de elég jól haladtunk. Tatán az egyik fő szervező Jean-Marie Cadot várt minket, nagyon örült nekünk, mindenki kapott egy őszinte ölelést. Ettünk-ittunk és a benzinkútnál kicsit töltöttük a telefonjainkat, aztán egy mondattal hazaszóltunk, hogy megvagyunk.

Irány tovább, Várpalota felé. Itt már volt egy-két komolyabb emelkedő. Az elsőt még a nap is tűzött, úgyhogy a domb tetején megint aludtunk egy kicsit. Ez nagyon sokat használt, mert innen kezdve csak vízért álltunk meg, az ellenőrző pontokon kívül.

Veszprémben, miután elhagytuk a kiválóan kiépített, de a beláthatatlan kanyarokban üvegszilánkkal bőszesen beterített bicikliutat, sikeresen eltévedtünk. Kiírva sehol semmi, egy nagy építkezésen toltuk át a rekukat, hogy rátérhessünk a Tapolca felé vezető útra.

Itt a találkoztunk Sanyiékkal, akik egész nap minket kerestek, de nem találtak. Telefonálni meg nem tudtunk, mert a telefonjaink a melegben felmondták a szolgálatot. Kaptunk egy jó adag füredi vizet, beszélgettünk egyet az árnyékban. Az ez utáni útszakasz volt a legszörnyűbb az egész túrán. Egészen az ajkai leágazásig száguldó, leszorító, dudáló vadbarmok között haladtunk, a keskeny és nem túl jó minőségű úton. Ez után irány a Kabhegy: majdnem a torony magasságáig kellett felkapaszkodnunk, de szerencsére már árnyékban voltunk. Innen aztán egy jó kis gurulás Ajkáig, és tekerés vissza Ajkarendekre.

Tatán kilenckor vagyunk, forraló meleg, az egyik szervező, Jean-Marie üdvözl bennünket, és vigyáz is a lovakra, amíg a Tescoban veszünk reggelit. Már csak 150 van hátra, de ebből ötven az eddigi legnehezebb lett, legalábbis nekem. Meleg is volt, fáradtam is, szóval rohadt nehéz volt átlendülni. A következő nagyobb emelkedő előtt, már délben, letoljuk magunkat az útról, és alszunk egy nagyobbat. Megváltás volt, onnantól már nem is aludtunk. Közösen jöttünk rá a hideg szóda jótékony hatására, sokkal jobb, mint bármi a melegben, meg is ittunk vagy 3 litert biztos. Megmásztuk a Tési-dombra menő kegyetlen meredek utat, majd zuhanás 70-nel Várpalotára, az utolsó ponthoz. Itt szegény Ivan már totál kivan, a feladást fontolgtatja, pedig pihenhetne egy keveset, aztán mehetnének tovább. Innen még egy laza 70-es azt hiszem. Gyulafirátót előtt mintha a prérin mennénk, forró szél, tűző nap, istentelen katlanban hajtunk. Veszprémben elkavarunk (táblahiány megint), majd nagy nehezen kijutunk a Nemesvámosra vezető autópályára. Sok idióta, mögénk repülve érkező dudáló Volvós, agresszív buszos, itt aztán mindenki volt. Filozófálok rajta, vajon mi viszi rá a szemből (!) jövő autóst, hogy rádudáljon az egymás mellett haladó bicajosokra, de választ azt nem találok. Azt az utat nem ajánlom senkinek, egy idő után még el is romlik a minősége. Jobb kilencven fok, emelkedünk Ajka felé, de már szerencsére árnyékban. Elhagyjuk a volt szovjet laktanyát, és egy fennsík jellegű részen végre vége az igen erős kaptatónak. Mesés a lemenő nap, kontrasztosak a fenyőfák, és igen, megint itt van már az esti erdő szaga. Úrkút környékén még egy kis rámpa egy 10%-ossal, majd megint zuhanás Ajkára, miközben Péter szemüvege a padkán landol. Onnan már csak egy ujjnyi a térképen végcélunk, Ajkarendek. Kb. 38 és fél óra után megállnak a hajtókarok, még utoljára kicsatolunk. Üdvözlő Traubit kapunk a kocsmában, brevet kártya leadva, indulhatunk haza. Péterrel jó volt menni, figyeltünk egymásra, szóval remélem az idei év fénypontjára, a BRM 1000-re is együtt megyünk majd.

Szerző: Tagai Csaba

Az Ambringa gratulál Csabának és további sikeres rekus teljesítménytúrákat kíván neki!
www.ambringa.hu

Este fél 9 körül, a célban egy ingyen Traubi mellett pecsételték le a kártyánkat. Itt találkoztuk Rekupapával, aki magánzóként, nem sokkal előbb érkezett. Megtudtuk, hogy a másik magánzó, Attila, már 5 órakor beért. Hallottuk a hírt, hogy a Várpalotán már a feladást fontolgtató Iván is magához tért, és még szintidőn belül be is ért, a rá apjaként vigyázó Inoval együtt. Végül, két fő kivételével, minden induló teljesítette a túrát, a szintidőn belül. Nagyon jól tudtunk együtt haladni Csabával. Ő mindig lelassított, amikor nekem fölszökött a pulzusom, én pedig megvártam a gyors lejtők alján, ahol pedig - az úthibák miatt - ő nem merte annyira engedni a keskeny gumikkal szerelt gépét.

Néhány fontosabb adat a Polar műszer által rögzített értékekből:

táv: 611 km

mozgásbani átlagsebesség 21,5 km/h

felhasznált energia (a szív működés alapján kalkulálva): 15 ezer kcal

átlagos hőmérséklet 30°C

maximális hőmérséklet 47°C! (sütötte a nap a műszert, de minket is)

teljes idő kb. 38 és fél óra.

Mi jöhet ez után?

Talán a BRM 1000?

Szerző: Balázs Péter

Az Ambringa gratulál Petinek és további sikeres rekus teljesítménytúrákat kíván neki!
www.ambringa.hu